

Fristen halvaarvis eller kvartalvis, der er kun Spørgsmaal om en Forlængelse af 1 eller 2 Uger. Det er ikke min Mening, at Fristen skal være saa lang, at det er muligt for en Skipper, der har maattet stikke et Anker fra sig, eller som har mistet et Anker, at seile til Brasilien, Vestindien eller Kina, ja maasse at seile noget omkring derovre, og at gjemme enhver Anmeldelse, indtil han kommer tilbage til de europæiske Farvande. Naar en Skibsfører rejser saa langt bort efter at have mistet et Anker, kan man ganske naturligt forlange af ham, at han undervejs træffer Foranstaltning til at foretage den foreskrevne Anmeldelse; men Fristen bør ogsaa være saa lang, at den ikke ved sin Korthed afholder Skipperen fra at gjøre en Anmeldelse, naar han færdes i de nærmeste Farvande, eller naar han, hvis han staar i Begreb med at foretage en længere Rejse, søger ind i en Havn for at gjøre Anmeldelsen. Man maa lægge vel Mærke til, at det ingenlunde er umuligt, at en Skipper, der paa Rejse til England mister sit Anker i Øresund, maa lade hengaa mere end 14 Dage, inden han kan naae en Havn, hvorfra han kan gjøre Anmeldelsen; Wind og Veir kunne være saa ugunstige, at noget Saadant let kan hændes. Fristen bør derfor efter min Mening sættes saa lang, at man kan gaa ud fra, at det vil være muligt for Skipperen enten at naae sit Bestemmelsessted, hvis dette er en Havn, der ligger nogenlunde nær, eller ogsaa paa Rejse til det fjernere liggende Bestemmelsessted at anløbe en nærmere liggende Havn. Naar den høitærede Minister med Hensyn til § 2 bemærkede, at det ikke var nødvendigt at bestemme noget Ansvar for Overtrædelsen af Fristen, og henviste til, at der ikke eksisterede nogen saadan Bestemmelse i den hidtilværende Lovgivning, til- lader jeg mig at erindre om, at der dog virkelig er en Forskjel til Stede. Naar der i den nu gældende Lovgivning overhoved slet ikke er foreskrevet nogen Anmeldelsesfrist, bliver der jo heller ikke Tale om nogen Anmeldelsesfrist; men foreskrives det, at en Anmeldelse skal finde Sted, og sættes der en bestemt Frist, synes det mig dog, som om det ikke faar Noget at betyde med denne Frist, naar der ikke knyttes nogenformelt Følge til, at Fristen overskrives. Man maatte da meget hellere stryge Ordene „senest næste Dag“, thi man skal ikke affatte Fristbestemmelsen i saadanne kategoriske Udtryk, naar det beror paa de Bedkommendes Forgodtbefindende, om de ville efterkomme Bestemmelsen eller ikke. — Naar det en-

delig med Hensyn til § 00 er bemærket, at der kun er tænkt paa Fjnderne, men at det, navnlig efter, hvad der blev bemærket af det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Beth), maa anses for en Selvfølge, at Regelen ogsaa maa komme til Anvendelse paa Sicren, naar han selv eller ved Andre kan siges at finde det tabte Anker, skal jeg dertil svare, at det ikke er mig saa ganske klart, at man maa komme til dette Resultat; men jeg vil gjerne, som jeg alt tillod mig at sige i mit første Foredrag, antage, at det har været Tanken Det vilde i al Fald være høist urimeligt, om det ikke skulde være Meningen; men naar saa er, kan jeg ikke Andet end henstille, om der virkelig er Grund til at gjøre saa stor Forskjel imellem de 2 Tilfælde, at en Skibsfører, der ser, at han ikke er i Stand til at bjerpe sit Anker, men er nødt til at stikke det fra sig, sætter Bøje ved Ankeret, inden han kapper Ankeret, og at han paa den anden Side lader Ankeret ligge og seiler videre, men maasse sender sine Folk ud, der skulle sørge for at sætte Bøje derved? Det forekommer mig ikke, at der er tilstrækkelig stor Forskjel imellem disse 2 Tilfælde, til at der er Grund til at gjøre en saa stor Forskjel i den retlige Stilling, som gjøres her i Forslaget. Iøvrigt forekommer det mig, at det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds i Virkeligheden gav mig Ret i, at det i al Fald maatte være en Forudsætning for at vedtage en Bestemmelse, der foreslaas, at den Bøje, som skulde have den Betydning af formene Andre at opfiske Ankere, maatte tydelig tilkjendegive sig som Fjnderens Bøje og ikke som Skipperens. Han sagde, at det er Noget, som finder Sted i alle de Kredse, hvor man bestjæfter sig med den Slags Ting, at Bøjerne ere mærkede; men dette forekommer mig at være et praktisk Vidnesbyrd om, at min Tanke er rigtig, og forholder det sig saaledes, tror jeg ikke, man kan negte, at det vil være naturligt udtrykkelig at sætte det ind i Loven. Det forekommer mig at være klart, at det er for meget at forlange, at Andre skulle se paa en umærket Bøje, hvem den tilhører, om det er Skipperens eller Fjnderens, og om den har ligget der i 8 Dage eller længere Tid. Sætter man ikke dette til, antager jeg, at Paragrafen maa fortaas saaledes, at En, som opfisker et Anker, der tidligere er fundet af en Anden, og som var forsynet med Bøje, hvilken dog ikke bar Mærke om at tilhøre en tidligere Fjnder, naturligvis vel ikke straffes, men skal være pligtig til at udbetale